

Дур' да съ момче разбуди,
Пусто-то рало никнало,
Дало си круши здреани.

Кога съ момче разбуди,
Здрели съ круши наяде.

283.

„Цоно, мори Цоно,
Майчина кждано,
Тейкова Солтано!
Що по поле бегашъ
Гола гологлава,
Боса, распашана?“
И она имъ веле
Веле и говоре:
„Варай, варай дружки,
Варай мили дружки!
Даль сте чуле, друшки,
Чуле и разбрале,
Въ село що ъ дошолъ
Селски абержія,
Моминъ вергиджіа:
Деца-та си фжрле,
Моми-те си годе,
Похарна-та мома
За полошо момче;
А на мене, дружки,
Едно старо харо,

Мече гжрдуляво,
Куче трескуляво.
На ржка му легнамъ,
Като на бѣлъ камень,
Пазухи му бжркамъ
Като во кжпина.
Брада-та ме боди,
Като ежовина;
Дихо му мириса,
Като пжрчовина.
Гиди лудо младо,
Гиди росно грозде!
На ржка му легнишъ,
Като на перница;
Пазухи му бжркашъ,
Като во коприна;
Лице-то му бело,
Лице-то му меко,
Като тулипъ памбукъ;
Дух-отъ му мирише,
На ранъ бѣлъ босильокъ.

284.

„Стани, жено, фжркъ кждеда!“ —
„Поспи поспи, мили мжжу!
Зміа фучить во кждеда,
Смокъ съ віе на вретено.“ —
„Стани, жено, фжркъ попара!“ —

„Така, така, мили мжжу!
Богъ да прости кой те родилъ!“
И ми стана опалена,
Да ми сжркатъ фжркъ попара.

285.

Удрила ме попадіа
Со полено по колено;

Да ми бѣше нещо жена,
Жальба не ми бѣше;